

יות אמריקאיות יש כאן יותר קשר עם ערבים מאשר עם סטודנטים יהודים. אני גם לא חושבת שאלה המתחברות עם ערבים מקבלות את הדיעות הפוליטיות שלהם. אבל ברור שכאשר יש קשר — יש השפעה.

600 סטודנטים ערבים לומדים באוניברסיטה העברית בירושלים. רובם מתגוררים במעונות הסטודנטים ויכולים לארח שם את הסטודנטיות היהודיות העולות, שוות גם הן בדיור במעונות. בסמוך להם. שיש מסכים כי לא כל הסטודנטים הערבים באוניברסיטה הגיעו לשם כדי לפתות יהודים. אבל די במניין ערבים העושים זאת. כדי לקבוע שהמצב חמור, הוא אומר, "כל המהפכות הגדולות התחילו עם עשרה אנשים. באוניברסיטה שלנו יש עשרה לוחים ערבים כאלה. והם מהוותיקים שבאוניברסיטה."

שלושה מאלה. אותם מגדיר שיש כ"לוחים" מים ערבים באוניברסיטה, מסתכלים על ההתרועעות עם סטודנטיות יהודיות מזויות אחרת.

קאסס מחמוד, מאום-אלפאחם, מסביר מדוע הוא מעדיף חברת סטודנטיות לא ערביות: "עם הערביות לא קל לקשור קשר. הן שמרניות יותר ולא מוכנות ללכת רחוק. הן לא מבינות בהרבה נושאים. כמי קולנוע או בעיות אחרות העומדות ברומן של עולם. האמריקאיות הן זבל של בחור

(המשך מעמוד 53)

וכרגע הניצחון הוא לצד הסטודנטים הערבים. מאשרת זאת אביגיל, סטודנטית בחוג להיסטוריה, שעלתה לארץ ב-1974, ומסרבת להזדהות בשמה המלא: "אני מסתרתת כאן לא טוב מבחינה חברתית. לערבים יותר קל מאשר ליהודים עם סטודנטיות אמריקאיות. הם לפחות לא מעליי בים כמו היהודים..."

"מה שהם עושים", סבור שיש, "זה עלי בון לכל היהודיות. לבחורות שלהם הם לא יעזו לעשות מה שהם עושים לבחורות שלנו. אצלם הם שומרים על כבוד האשה. הם באים הנה כדי לרמות את הסטודנטיות היהודיות. הם באים לתפוס בחור רות ולשתות יין איתן. דברים שהם לא יכולים לעשות בכפרים שלהם. על זה עוד הייתי מוכן, איכשהו, לסלוח, אבל מה שהמור יותר הוא שהם מביאים למערך נות שלהם ערבים מהכפרים ומהגדה, ש" אינם סטודנטים כלל. הם יוצאים עם חמש סטודנטיות יהודיות-אמריקאיות ביחד. והם עושים זאת לא מפני שכולן מוצאות-הן בעיניהם, אלא כדי להחזיר בהן את הפרטיקה שלהם."

כדי שלא יחשדו בשיף, חלילה, שהוא גזעני הוא ממחר להגיש: "אני לא אנטי שום דבר. ובוודאי שלא אנטי-דמוקרטיה. אני רק הושב שלהיהדות יש עדיין זכות קיום. יש לנו ערכים משלנו. ופה הנקודה.

פולן-מחייה מתים למיניהם

(מאת: ארדטה דנין מתוך ה"עולם הזה" 1 במרץ 1978).

מי שמעוניין בעוד פרטים על הלהיט הטיבעוני החדש - בבקשה.

הסידיו נשבעים עליו כי הוא מעיר את היצר. זה דווקא טוב, כיוון שיצר זה הולך לך שון לפעמים, בחוסר-תאום משווע עם בן הזוג. כפית פולן - ושהשם ירחם.

עיקר שכחתי הפולן הוא המרכיב הזכרי של הפרח. צר רתו בטבע: אבקה בעלת גרי גרים עדינים, בגוונים מצהוב בהיר עד חום כהה. הוא מכיל אחוז גבוה של פרוטאינים, מינרלים, חומצות ואנזימים חיוניים ביותר, אשר איזונם בגוף, של אלה האחרונים, הוא פעולתו החשובה. רצוי לאוכלו שלוש פעמים ביום, כפית לפני כל ארוחה.

הפולן, המלוקט על ידי הדבורים, נקלט בקלות בגוף כשהוא מוגש בתוך דבש טיב עי. בארץ, משווק אותו קיבוץ שמיר בתערוכת נפץ: פולן + מזון מלכות, דבש טיבעי.

בשנים האחרונות נעשו נסיונות טיפול במיקרי פרוסטה (בלוטת הערמונית) על ידי פולן. הניסיונות הוכתרו בהצלחה, שכן הושגו תוצאות ריפוי מרשימות אצל חולי פרוסטה כרוניים, כשהפולן מוכיח את יתרונו על תרופות כימיות סינתטיות.

הדוקטורים אריק אנסן ואופרק מאוניברסיטת אופס' אלה בשוודיה, וד"ר מיכאיל סקו מאוניברסיטת טיטון, בבר קרשט רומניה, פירסמו עבר דות-מחקר רציניות ביותר על העסק. בין השאר פורסמו עבודות אלו בסיפרות ה"אפי מובדיה", אשר למרות השם המפואר, אינה תורה לחקר הסרטן או משהו, אלא פשוט שמו של האירגון הבינלאומי של כוורניים.

מחקרים מבולגריה, צרפת ויוגוסלאוויה, תומכים בגי' רסה זו, ומופיעים בדו"חות הדיונים של מחלקת האפיתר אפיה באירגון זה - שהיא תורת ריפוי המחלות על ידי דבש. אז זהו זה, למי שיש פרוסטה גבולה קצת, שיאכל, ותחייה.

פולנית מוצר "גליל" מכורת קבוץ שמיר להשיג בצמחוניות בבתי המרקחת. סופרמרקטים ומעדניות מעולות. בקש פרוספקט חינם.

סטודנטית אביגיל הערבים אינם מעליבים

רות, גם מבחינה חיצונית וגם מבחינה אינטלקטואלית. הן לא מספיק משכילות. אני מעדיף חברת סטודנטיות ישראליות. לג'ודאט דאשד, מהכפר ריינה, יש דווקא קשר הדוק עם הסטודנטיות הערביות ה' לומדות בירושלים: "יש לנו דווקא קשר ידיוותי עמן ואני לא חושב שהן סגורות. אבל אני מעדיף חברה של אירופים, מפני שהם מבינים יותר את הבעייה הפלסטינית. כשאני מתחיל עם בחורה אני מתחיל עמה מהצד הפוליטי. אני מספר לה על העובדות בשטחים ועל העם הפלסטיני. אני לא מס' פר לה על אש"ף, אלא רק על העם הפלסטיני טיני שפה. יש לי ויכוחים איתן, ביחוד אם אינן שמאלניות. אבל בסוף כל אחד נשאר בדיעות שלו."

"יש ויכוחים", מודה גם יוסוף האכס מדיר אל-אסאד, "אבל לא עם הסטודנטיות היהודיות שבאות מאמריקה. לאלה יש כבר שטיפת-מוח ציונית שעשו להן בבית. הן לא מגיבות כמו הסטודנטיות האירופיות. למשל, כשאני יוצא עם בחורה כזאת, הכל הולך בסדר, שבוע שבעיים, עד ש' היא מתחילה להרגיש שאני לא יהודי, ש' המיבטא שלי אחר וש' אני לא חוגג את חגי היהודים. אנחנו מספרים להן על עצמנו ועל החיים שלנו."

לחאכס יש עתה ידידה אמריקאית. היא יוצאת איתי למרות שאיננו מסכימים מבחינה פוליטית ויש בינינו קונפליקט. אנחנו מנסים להשפיע עליהן בעניין ה' בעייה הפלסטינית, כי הרי זה התפקיד של כל משכיל ערבי."

סגן יו"ר אגודת הסטודנטים, משה שיף, סבור שעצם ההתרועעות הזאת היא בבחינת סכנה לאומית. ומי שדבריו של שיף מזכיר רים לו סיגנון מסויים מתקופה מסוימת. פשוט אינו יודע מהי זקפות קומה יהודית.

אנחנו עם סגור, אבל בעניין הזה אפשר לעשות הרבה דברים: סימניונים ומיפ' גשים חברתיים.

"אנחנו צריכים לעבוד על הסטודנטיות האלה עוד לפני שהערבים עושים זאת. אני לא מדבר על גטו ועל הפרדה בין העמים. אבל העובדה שיש פה בני שני עמים אינה אומרת שנוכל להפוך לעם אחד. אני, למשל, לא אוהב את המוסיקה הערבית. הם - לא אוהבים כשאני מת' פלל. אבל אנחנו חיים ביחד, מעתיקים יחד בבחינות, ואפילו אם הם מרגיזים אותנו לפעמים, נו, אז מה?

"אבל הם בזים לנו שהבנות שלנו יוצ' אות איתם בצורה כזו. הם פשוט צוחקים עלינו: נו, נראה אם תצליחי לעשות אותו דבר לבנות שלנו? הם אומרים ואנחנו מתעלמים מזה. אני אנקוט בכל האמצעים הלגיטימיים בכדי לנצח במירוץ הזה. אני רוצה שהיהודית, שהיא לבד ב' ארץ, ואין לה אף אחד, תדע ותבין שה' חברה שהיא מחפשת זה אנחנו. כי כל מה שקרה פה עד עכשיו היה סימן שאנחנו לא מוצלחים. שנכשלונו."

בעיות ברומו

של עולם

יזה, מדרית סטודנטים אמריקאים באוניברסיטה. הגיעה מקליפור' ניה לארץ. גם היא מסרבת למסור פרטים נוספים על זהותה. היא סבורה כי הבעייה היא כזוהי.

"הרבה סטודנטיות יהודיות המגיעות ל' כאן אינן יודעות אם הן רוצות להישאר או לחזור, בגלל הקשיים החברתיים שהן נתקלות בהם. אני לא חושבת שלסטודנט'

השבוע בהגרלת הפיס

מיליון בלי שזתפים

סך כל הפרסים 7.212.000 ל"י

פרס ראשון 1.000.000 ל"י

קנה לך כרטיס ובוא לטכס ההגרלה

מפעל הפיס